

[Glistrup]

Det lyder selvfølgelig meget nydeligt, når man med sine læber bekræfter, at man er tilhænger af ytringsfriheden – i dag var det kun justitsministeren, der sagde det, men de øvrige ordførere har formentlig tidligere sagt det – men det kniber, så snart man skal gøre noget for at forbedre mulighederne for ytringsfrihed for andre end dem, der tilhører kleresiet, men det er altså det, der ligger i at kæmpe for frihedsrettighederne; det er frihedsret. Så snart man kæmper for det, har man alverdens argumenter, og det kan selvfølgelig ikke være rigtigt uden nogen som helst saglig begrundelse bare at gå op på stribe og afvise en sådan indskrænkning i ytringsfriheden, som § 266 b er.

Man siger, at man kan ikke lide bemærkningerne uden i øvrigt at nævne et eneste eksempel på, hvad det er, man ikke kan lide i bemærkningerne. Jamen det er da indholdet i demokratiet, at man ikke behøver at kunne lide det, som ens modpart siger, men, for at tale Voltairesk, man vil dø for hans ret til at sige det, som man ikke kan lide. Men det var der skam ikke noget af i denne, jeg kan vist godt inden for forretningsordenens grænser sige arrogante afvisning af dette forslag.

Men det er til syvende og sidst ikke bemærkningerne, det drejer sig om, men indholdet i lovforslaget, nemlig hvorvidt man skal have § 266 b. Ministeren kom på sin rørende måde til at sige, at han skam er tilhænger af ytringsfriheden, men at det skal være frihed under ansvar. Han kunne lige så godt have sagt, at han skam var tilhænger af, at man måtte begå manddrab, men under ansvar, for hvis man begår manddrab, bliver man puttet i kachotten, og hvis man ytrer sig på en måde, ministeren ikke kan lide, bliver man stillet for domstolene.

Ministeren siger videre, at han ikke tror på nogen indirekte følger, og så nævner han grønjakkesagen, som netop er den undskyldning, man hører dag ud og dag ind. Hvis ministeren engang, når han ikke mere har så travlt, som han har nu, ligesom os andre får tid til at lytte til f.eks. Danmarks Radio, Danmarks fjernsyn eller andre medier, vil han høre en massiv propaganda for de fremmede i landet, der er ved at undertrykke os, i »Regnbuen« og alverdens magasiner og udsendelser uden den mindste afbalancering, således at vi, der har nogle andre synspunkter, også kunne komme til orde i debatten. Spørger vi Danmarks Radios folk om,

hvorfor vi ikke kan det, er svaret: Jamen I kender den højesteretsdom, der gik ud på, at to journalister fra TV-Avisen skulle straffes, fordi de gav disse mennesker, der vitterlig repræsenterer en betydelig del af befolkningen, adgang til at udtrykke sig i Søndagsavisen i tv engang i 1985 i sammenlagt fire minutter, tror jeg.

Højesteret satte altså på grundlag af § 266 b en stopper for den frie debatudvikling her i landet og for, at de, der formentlig udgør flertallet, kunne komme til at ytre sig, ved, at man straffede Lasse Jensen og Jersild, og dermed gav man altså et alibi, således at så længe vi har § 266 b, kan debatten i dette land føres på den forvrængede vis. Det kan altså under ingen omstændigheder være i nogens interesse, at det, der for en meget stor del, formentlig flertallet, af befolkningen, føles som værende sandheden om de emner, der her er tale om, simpelt hen ikke kan siges, for lige så snart man siger sandheden, afgår der et brev til politidirektøren. Så skal man til politiafhøring, og alt efter hvad vej den politiske vind blæser, risikerer man med denne gummielastigummede udformning, som § 266 b har, at blive idømt frihedsstraf, eller hvad der nu ellers kan være tale om, og det gælder også de journalister, der bare har refereret noget af det. Det er tilstande, som vi bestemt ikke har nogen grund til at være stolte af.

Danmark var i sin tid så letsindig at hoppe på en af disse mange fjøllede FN-konventioner, som vi til landets store ulykke har tiltrådt på stribe. Jeg vil gerne erkende, at emnet nok egner sig bedre til udvalgsbehandling, hvor der kan stilles spørgsmål for at finde frem til, i hvilket omfang disse konventioner fra 1965-66 i grunden binder, hvordan de praktiseres i de andre lande, som har ratificeret bestemmelsen, og om man også dér undertrykker enhver mulighed for debat om de emner, der af store dele af befolkningen føles som de væsentligste samfundsemner overhovedet.

Man kan mene, hvad man vil, om læserbrevsskribenten fra Skjern, man kan mene, hvad man vil om overdyrlægen fra Hobro, og man kan mene, hvad man vil om moskébyggeriet på Amager, men man kan ikke med sin demokratiske samvittighed i behold mene, at det skal reguleres over borgerlig straffelovs § 266 b. Den bestemmelse bør fjernes.